

Chương 20

Trắng đen rõ ràng

hắc đến Huyết Thủ Bà Bà và Trương Hổ Hầu sau khi chia tay với Thiên Trung tại Hồi Chi Cốc, cả hai liền lên đường nhắm hướng Tứ Xuyên mà đi tới.

Cho đến ngày nọ họ tới ngoại thành của trấn Tứ Xuyên, cả hai vừa đi vừa chuyện trò để rút bớt đi đoạn đường còn dài ở phía trước.

Đang đi chợt có một môn đồ của Cái Bang từ xa đi ngược tới chỗ Huyết Thủ Bà Bà và Trương Hổ Hầu. Dáng vẻ của người này trông rất hấp tấp vội vã, tất là có chuyện gì đó khẩn cấp lắm.

Người này đi ngang qua chỗ hai người, hấn lo lúi húi đi nên không để ý, dụng nhằm vào người Trương Hổ Hầu.

Hấn lật đật cúi đầu tạ lỗi:

- Xin lỗi đại gia, tiểu nhân thật sơ ý quá.

Nói đoạn y tiếp tục đi tiếp.

Huyết Thủ Bà Bà thấy vậy vội nắm lấy vai áo của gã Cái Bang, làm cho hấn đau quá la hoảng lên một tiếng "úi chao".

- Người dụng nhằm người rồi chẳng cần xem người ta có sao hay không, đã tự tiện bỏ đi. Sao ngang ngược quá vậy?

Gã Cái Bang bèn nói:

- Xin lỗi, Bà bà tha cho. Bởi tiện nhân có chuyện gấp cần phải đi ngay cho nên mới sơ ý như vậy.

Nghe gã Cái Bang gọi mình là lão bà bà, Huyết Thủ Bà Bà nổi giận xiết mạnh tay hơn, làm gã đau quá la to hơn:

- Tên ăn mày kia, người vừa gọi ai là bà bà?

Trương Hổ Hầu cất giọng:

- Tỷ nương, hãy tha cho hấn đi. Dầu sao hấn đâu có biết phải xưng hô với tỷ nương ra sao?

- Phải đó, lão bà...

Gã Cái Bang định nói nhưng sức nhớ nên im bật luôn.

Huyết Thủ Bà Bà bỏ tay ra:

- Thôi được, ta cũng nể tình lão quỷ Hà Thất Phong mà tha cho người đó.

Gã Cái Bang được thả ra, đưa tay xoa lên bờ vai và nói:

- Thì ra nhị vị đây cũng có quen biết với sư phụ của tại hạ?

Huyết Thủ Bà Bà chép miệng:

- Chẳng những quen mà còn rất quen là đằng khác. Người về nói với gã động vật ấy hãy dạy dỗ bọn giáo đồ lại cho đàng hoàng. Nếu không có ngày ta sẽ tới đánh đòn lão đấy.

Trương Hồ Hồn bèn hỏi:

- Chẳng biết danh tánh của tiểu huynh đệ là gì, sao tại hạ thấy có vẻ hấp tấp đến như vậy?

- Chẳng giấu gì nhị vị, tại hạ là Ngưu Hải, đệ tử thứ mười lăm của Hà Thất Phong. Hiện đang có việc rất cần đến Thiếu Lâm.

Trương Hồ Hồn nhíu mày:

- Đến Thiếu Lâm để làm gì?

Ngưu Hải bèn nói:

- Nguyên cách nay một tháng ở Thiếu Lâm đã xảy ra chuyện.

Huyết Thủ Bà Bà ngắt lời:

- Chuyện này ta đã biết rồi, chỉ có vậy mà người vội vã đến vậy hay sao?

Ngưu Hải xua tay:

- Chuyện là vậy, cách nay mấy hôm tại hạ nhận được thư của tiểu đệ Giảng Hoài Vũ báo cho biết, sự việc ở Thiếu Lâm là do Doãn Chí Bình và một gã hắc y nhân nào đó bày ra, dụng ý là để giữ chân mọi người ở lại Thiếu Lâm.

Trương Hồ Hồn gật gù đầu:

- Ra là vậy!

Ngưu Hải nói tiếp:

- Nhưng mới đây lại có tin Doãn Chí Bình và Tây Vương Chu Kiếm Sinh đều tử nạn trong một cuộc thư hùng. Tin tức này làm chấn động cả võ lâm.

Huyết Thủ Bà Bà thốt:

- Cái chết của hai gã đại gian đại ác đó đã làm cho hắc, bạch lưỡng đạo tuy có chấn động không ít, nhưng người vội vã lên Thiếu Lâm là vì chuyện đó sao?

Ngưu Hải lắc đầu:

- Về tin này tại hạ nghĩ có lẽ sư phụ ở Thiếu Lâm cũng đã biết rồi. chuyển đi Thiếu Lâm này của tại hạ là chuyển đạt một việc khác.

Trương Hồ Hắc Hắc:

- Đó là chuyện chi?
- Giảng sư đệ bẩm báo rằng người cần đề phòng hiện nay là gã hắc y nhân kia.

Mọi người đều nhíu mày suy tư, Ngưu Hải liên nói tiếp:

- Thời gian cấp bách lắm rồi, tại hạ xin được cáo biệt.

Huyết Thủ Bà Bà ngăn lại:

- Khoan đã!
- Chẳng hay vị đây có gì chỉ dạy?

Huyết Thủ Bà Bà nhìn qua Trương Hồ Hắc Hắc:

Tỷ thấy trong chuyện này có gì đó bí ẩn, hay là đệ hãy theo vị tiểu huynh này đi Thiếu Lâm một chuyến coi sao?

Trương Hồ Hắc Hắc giật mình:

- Vậy còn việc Trung nhi nhờ chúng ta tới Tứ Xuyên Đường môn thì sao?
- Việc ấy cứ để ta đến một mình cũng được rồi.

Trương Hồ Hắc Hắc cau mày:

- Đường môn phu nhân tánh tình vốn quái dị, đệ e...
- Bà ta không thể nào cổ quái hơn ta được. Đệ quên điều này rồi hay sao?
- Việc cũng được.

Ngưu Hải lên tiếng:

- Vừa rồi đại hiệp có nói đến Trung nhi nào thế? Có phải là Trương Thiên Trung?

Hồ Hắc Hắc gật đầu:

- Thì ra các hạ đây cũng biết Thiên Trung hài nhi của tại hạ sao?

Ngưu Hải ồ lên một tiếng:

- Nói vậy đại hiệp đây là Trương Hồ Hắc Hắc, Hắc gia đao pháp đây sao? Còn vị này chính là Huyết Thủ nương nương?

Huyết Thủ Bà Bà lên tiếng:

- Tiểu tử, người nhỏ tuổi mà sự hiểu biết cũng rộng lắm.
- Đa tạ nương nương đã quá khen. Thật ra trước đây Thiên Trung hiền đệ có lần nhắc đến nương nương nên vân bối mới biết đến nương nương.

Hổ Hâu nói:

- Chẳng hay hiện giờ tiểu huynh đệ có biết Trung nhi đang ở đâu không?

Ngưu Hải đáp:

- Chim câu đưa thư từ trấn Vũ Hán bay đến, tất nhiên là Thiên Trung hiền đệ và Giảng Hoài Vũ sư đệ của văn bối đang ở đó rồi.

Huyết Thủ Bà Bà nói:

- Vậy là nói đã có mặt ở đấy rồi. Để sau khi ta đến gặp Đường môn phu nhân ta sẽ đến Vũ Hán. Còn đệ khi đã gặp Hà lão động vật và Tuệ Tăng đại sư rồi, cũng mau chóng đến Vũ Hán họp mặt.

Trương Hổ Hâu vòng tay:

- Đệ vâng mệnh tỷ nương đi liền. Tỷ nương hãy bảo trọng.

Huyết Thủ Bà Bà đáp:

- Đệ cũng vậy.

Sau khi bái chào nhau xong, Trương Hổ Hâu cùng Ngưu Hải tách ra đi về một hướng.

Huyết Thủ Bà Bà đứng nhìn theo hồi lâu rồi mới chịu xoay lưng bỏ đi. Cứ nhắm hướng trấn Tứ Xuyên mà đi tới.

Đang đi bất chợt Huyết Thủ Bà Bà dừng lại, quát to:

- Lũ chim chuột nào, sao dám theo sau lão nương nương này vậy?

Bà quay nhanh người lại, thoáng thấy một bóng người vận y phục đen đang bỏ chạy trong rừng cây.

Tức giận, Huyết Thủ Bà Bà liền dùng thuật khinh công phóng đuổi theo liền.

Người trước, người sau cứ thế mà rượt đuổi nhau, qua không biết bao nhiêu đồi núi.

Huyết Thủ Bà Bà nghĩ trong đầu:

"Thuật khinh công của gã này thật siêu phàm, dựa vào năng lực của ta hiện giờ chưa chắc đã là người có được thuật thần hành như gã vậy".

Nghĩ xong bèn gia tăng sức lực, nhưng gã hắc y nhân phía trước dường như có ý trêu chọc đối phương, cứ mỗi lần Huyết Thủ Bà Bà tăng tốc, thì lập tức gã cũng giữ một khoảng cách vừa phải giữa hai người.

Phi hành được một lúc nữa, thì gã hắc y nhân bèn dừng lại.

Huyết Thủ Bà Bà cũng bèn đình bộ, cả hai cùng đáp xuống một khoảng đất trống giữa núi rừng bao la.

Huyết Thủ Bà Bà hứ rõ một tiếng:

- Gã hắc y nhân kia, ta cứ tưởng người sợ rồi cứ cầm đầu chạy mãi như vậy, thì chẳng ra thể thống gì hết, và cho dù người cứ chạy mãi thì ta cũng đuổi theo cho đến cùng, cho đến bao giờ người dừng lại mới thôi.

Gã gắc y nhân từ từ xoay người lại, trên mặt che đi bằng một khuôn vải lụa màu đen. Gã khoanh tay lại trước ngực, tay hữu còn nắm chặt thanh kiếm.

Nhìn thấy thanh kiếm trên tay gã hắc y nhân, Huyết Thủ Bà Bà giật mình:

- Gã hắc y nhân kia, tại sao người có thanh Chấn Thiên Kiếm? Phải chăng Thiên Trung đã xảy ra chuyện gì?

Hắc y nhân bật cười:

- Huyết thủ nương nương, đừng lo ngại cho gã hậu nhân ấy thái quá. Hiện giờ thì hấn chẳng sao cả.

- Nhưng sao người có Chấn Thiên Kiếm?

Hắc y nhân chép miệng:

- Ôi! Chuyện dài dòng lắm. Nhưng tại hạ không những có Chấn Thiên Kiếm mà còn có luôn kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm nữa.

Huyết Thủ Bà Bà nghe qua đã rung động, và nghĩ nếu như lời gã nói thì tất nhiên Thiên Trung đã gặp nạn rồi. Bà gầm lên:

- Có thật người đã sát hại diệt nhi Thiên Trung của ta rồi chẳng?

Gã hắc y nhân nhú cặp chân mày:

- Huyết Thủ Bà Bà gọi Trương Thiên Trung là diệt nhi, không lẽ hấn và Huyết Thủ Bà Bà có mối quan hệ?

- Người không cần biết để làm gì? Hãy trả lời ta trước đã.

Gã hắc y nhân thốt:

- Tại hạ đã nói rồi, Trương Thiên Trung vẫn bình an vô sự.

Huyết Thủ Bà Bà cất giọng:

- Người cố ý để ta đuổi theo đến đây là có ý gì?

Hắc y nhân chép miệng:

- Thật ra tại hạ đây có ý đến Tứ Xuyên Đường môn, song khi đến đây thì gặp được Huyết Thủ Bà Bà nên thay đổi quyết định.

- Nói như người có nghĩa là bây giờ người muốn gặp ta?

Hắc y nhân gật đầu:

- Quả nhiên đúng như vậy.

- Gặp ta để làm gì?

Hắc y nhân thốt:

- Tại hạ muốn được lấy lại cái cúc áo bằng ngọc trai Huyết Thủ Bà Bà đang cất giữ.

Huyết Thủ Bà Bà cười xòa:

- Người lấy quyền gì mà bắt ta phải giao cúc áo đó?

- Quyền chủ nhân của nó.

Thbb gật gù:

- A... ta hiểu ra rồi, có phải người là tên hắc y nhân mà Trương Thiên Trung đã đề cập tới, và chính người đã từng giao đầu với diệt nhi ở Thiếu Lâm.

- Quả nhiên là không sai, chính là tại hạ đây.

Huyết Thủ Bà Bà nhướng cao đôi chân mày:

- Người muốn ta giao trả cúc áo, chuyện này cũng dễ thôi. Trừ phi người cởi bỏ chiếc khăn che mặt ra cho ta được thấy gương mặt thật của người.

Gã hắc y nhân cười khẩy:

- Tại hạ nghĩ rằng khó có thể tuân lệnh của nương nương được.

- Nếu thế đừng ảo vọng xa xôi.

Hắc y nhân gắt giọng:

- Mong nương nương đừng để tại hạ phải động thủ.

Huyết Thủ Bà Bà hứ một tiếng:

- Ta e người chẳng toại nguyện.

Lời nói vừa dứt, ánh kiếm quang lấp loáng, trên tay Huyết Thủ Bà Bà đã cầm một thanh kiếm vừa mỏng vừa nhỏ, kiếm quang vừa lóe lên đã đâm thẳng vào ngực gã hắc y nhân.

Nói về thanh trường kiếm của Huyết Thủ Bà Bà, đó là một loại binh khí tối lợi hại của Huyết Thủ Bà Bà. Bình thường thì nó mảnh khảnh như vải lụa đào và được quấn quanh ở bụng của bà, giống như người ta thắt dây lưng vậy.

Nhưng một khi đem sử dụng, nó chẳng khác gì là con mảng xà uốn éo, lượn lờ.

Chính vì thân kiếm có thể uốn cong lại theo ý của chủ nhân, nên dễ dàng luôn lách vào thế trận một cách thuận lợi.

Chiêu kiếm này Huyết Thủ Bà Bà phóng ra cực kỳ mau lẹ, làm gã hắc y nhân hốt hoảng lùi lại.

Xoạt một tiếng, trước ngực gã hắc y nhân bị rạch một đường dài, vạt áo bị lưỡi kiếm bén xẻo rách đến thấy cả da thịt bên trong.

Hắc y nhân vừa kinh hãi vừa tức giận, gã lập tức phải kiếm đâm trả. Nhưng Huyết Thủ Bà Bà phóng chiêu đầu chiếm được tiên cơ, nên tiếp tục khoa kiếm đánh rất rát.

Thanh kiếm của Huyết Thủ Bà Bà mỏng như tờ giấy phóng ra ngoằn ngoèo, coi chẳng khác con linh xà rung động, không ngớt luồn vào giữa làn kiếm quang của gã hắc y nhân.

Gã hắc y nhân bưng giận vì chưa gì đã bị đối thủ liên tiếp tấn công, không làm sao chiếm được thế thượng phong. Hắn muốn cất tiếng mắng chửi, nhưng kiếm chiêu của Huyết Thủ Bà Bà thi triển mau lẹ quá chừng, bức bách gã cứ lùi hoài.

Luận về kiếm pháp mà nói, Huyết Thủ Bà Bà và gã hắc y nhân mỗi người đều là những tay kiếm pháp cừ khôi. Song so về chiêu pháp thì Huyết Thủ Bà Bà biến ảo kinh tâm động phách.

Gã hắc y nhân cũng rõ tài nghệ của Huyết Thủ Bà Bà, nhưng chưa bao giờ gã nghĩ lại tinh thâm kiếm thuật đến thế.

Đột nhiên gã hắc y nhân thét lên một tiếng thật to, rồi nhảy vọt lên cao:

- Để tại hạ múa vài chiêu trong kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm cho Huyết Thủ Bà Bà tường.

Nói dứt gã liền vũ lộng Chấn Thiên Kiếm trên tay. Đến lúc này mới thấy hết được sự uy dũng của thanh kiếm báu. Nó chẳng khác nào con hắc long nhảy múa đùa cợt.

Huyết Thủ Bà Bà vừa thấy đối thủ huy động Chấn Thiên Kiếm, bà liền thu kiếm lại.

Rồi bà thấy trước mặt mình một ánh quang lóe lên, và cảm giác tay trái của mình đau buốt. Nhìn xuống đã thấy từng giọt máu tươi nhỏ xuống.

Huyết Thủ Bà Bà giật mình, bèn nhảy né tránh, ra sức chống đỡ, mà không sao thoát được luồng kiếm quang của gã hắc y nhân chụp xuống người mình.

Huyết Thủ Bà Bà nghĩ thầm không ngờ kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm lại oai dũng đến như vậy. Chỉ mới có chiêu đầu mà đã có thể đả thương được bà rồi, e rằng sau này để gã luyện hết những gì trong kiếm phổ, võ lâm sẽ gặp đại họa thôi.

Hắc y nhân quát lên:

- Huyết Thủ Bà Bà cẩn thận đó, tại hạ ra chiêu thứ hai đây.

Gã hắc y nhân ra chiêu kiếm phong đầu rút lên veo véo, đủ biết kiếm lực không phải tầm thường.

Bên này Huyết Thủ Bà Bà không dám chậm trễ, bèn đưa trường kiếm ra.

Hai thanh kiếm chạm nhau quá lẹ, đến nỗi tiếng trước dính liền tiếng sau thành một tiếng dài bất tuyệt chứ không còn choang choảng như trước nữa.

Vừa đánh Huyết Thủ Bà Bà lại vừa nghĩ:

"Chiêu pháp của Chấn Thiên Kiếm kiếm phổ thật danh bất hư truyền, càng đánh càng biến ảo khó lường, cứ tiếp tục như thế này mãi, e rằng trước sau gì mình cũng sẽ bị hại, mà toàn thân sẽ bị đâm đến mấy chục vết chứ không ít."

Về phần gã hắc y nhân, từ lúc đem chiêu pháp của Chấn Thiên Kiếm kiếm phổ ra sử dụng, gã mới bình quân được trận đấu và phần nào nắm được phần thượng phong.

Nhưng dẫu sao gã vẫn bái phục Huyết Thủ Bà Bà, ngấm ngấm bụng bảo dạ:

"Huyết Thủ Bà Bà ra chiêu thần tốc thế kia, thật là bình sanh mình chưa từng thấy bao giờ. Cũng may là đã luyện được mấy chiêu trong Chấn Thiên Kiếm kiếm phổ, nên mới đầu vững với bà ta được. Phải ra tay cho chóng, nếu không khó có thể thắng được bà ta".

Nghĩ rồi múa nhiên tay kiếm thi triển luôn hai chiêu kiếm của Chấn Thiên Kiếm kiếm phổ.

Bỗng nghe một tiếng choang rùng rợn vang lên. Gã hắc y nhân bay vọt về phía sau hơn một trượng nhanh như tên bắn.

Gã đứng vững và không hiểu đã tra kiếm vào vỏ từ lúc nào mà không nghe thấy tiếng động.

Phần Huyết Thủ Bà Bà cũng vậy. Bà đã bay vọt người ra sau, kiếm cũng đã quán ngang bụng rồi như chưa từng rút ra vậy.

Hai bên nhìn nhau dăm dăm không nói nửa lời, không một tiếng động. Nếu như có ai đó ở đây chứng kiến, thì cũng chưa chắc nhận ra được ai bại ai thắng, có bị thương hay không.

Đột nhiên Huyết Thủ Bà Bà quỵ xuống, đến bây giờ mới nhìn thấy rõ một đường kiếm đã để lại trên huyết yếm hầu của bà.

Bởi vì hắc y nhân ra tay quá lẹ, đến nỗi làm máu nơi đó chưa kịp phún ra.

Huyết Thủ Bà Bà chép miệng:

- Ta có thác dưới chiêu pháp Chấn Thiên Kiếm kiếm phổ âu cũng là một vinh dự. Nhưng ta muốn biết người là ai?

Gã hắc y nhân tự dưng mở chiếc khăn che mặt ra.

Huyết Thủ Bà Bà nhìn thấy bèn nói:

- Ngay từ đầu ta đã nghi ngờ là người, tên ngụy quân tử...

Vết thương khá nặng làm Huyết Thủ Bà Bà chưa nói hết câu đã té nhào bất động.

Gã hắc y nhân đến bây giờ mới có cảm giác đau buốt nơi tay. Hắn nhìn qua, mới phát giác mình cũng bị Huyết Thủ Bà Bà đả thương làm cánh tay đầy máu.

Hắn cúi người lấy lại cúc áo cho vào túi, rồi bỏ mặc xác của Huyết Thủ Bà Bà ở đó rồi phóng người chạy đi.

*

* *

Sau mấy ngày lưu lại mật thất luyện tập chiêu thứ mười của Chấn Thiên Kiếm kiếm phổ, đoàn người của Trương Thiên Trung mới rời khỏi Phong Vân động, ly khai khỏi núi Tử Nha trở lại trấn Vũ Hán.

Vào đến thị trấn, họ bèn tìm một quán trọ để lưu trú và cho gọi thức ăn.

Cao Phi Trí lên tiếng trước tiên:

- Trương huynh, tuy hôm nay huynh đã luyện được Thiên pháp vô biên, chiêu thứ mười của kiếm phổ, song còn chín chiêu nữa cũng cần phải luyện qua.

Giảng Hoài Vũ thốt:

- Tại hạ rất rõ cao ý của Thiết Chưởng môn, nhưng làm sao biết gã hắc y nhân đó ở đâu mà tìm. Vả lại cả tuần nay có thể hắn cũng đã luyện gần xong bộ kiếm pháp ấy rồi.

Các Các cất giọng:

- Để cho tên đại ma đầu này luyện thành Chấn Thiên Kiếm kiếm phổ Thất Thất là đại họa cho võ lâm đồng đạo rồi.

Oanh Oanh tiếp lời:

- Hắn có được Chấn Thiên Kiếm rồi lại có luôn kiếm phổ, sớm muộn gì chức minh chủ võ lâm cũng sẽ về tay gã. Đến chừng ấy cao thủ giang hồ hắc bạch lưỡng đạo đều phải nghe lệnh của hắn.

Giảng Hoài Vũ nhìn qua Trương Thiên Trung:

- Trương đệ, vận mệnh võ lâm đang đứng trước một nguy cơ tồn vong. Huynh nghĩ chỉ còn có mình đệ là đủ sức đứng ra chống vai mà thôi.

Trương Thiên Trung xua tay:

- Tiểu đệ sức kém, tài hèn, làm sao dám đứng ra gánh vác trọng trách này.

Các Các thốt:

- Ca ca nói vậy thì đâu còn ai làm nổi việc đó.

- Chính vì biết mình tài sơ, trí cạn, nên lúc còn ở mật thất, tại hạ đã đề nghị Cao huynh nên cùng luyện Thiên pháp vô biên với tại hạ.

Cao Phi Trí cười xòa:

- Đa tạ lòng hảo tâm của Trương huynh. Nhưng dù tại hạ có học được di chưởng nữa, cũng phải mất đến vài năm, như vậy mới mong đạt được đỉnh giới tối cao của kiếm pháp.

- Nói như Cao huynh đây thì tại hạ có khác gì đâu?

Giảng Hoài Vũ nói:

- Khác chứ sao không. Thiên chất của đệ khác hơn người thường, vả lại được ngâm mình trong hồ băng hàn, hút được tinh khí của trời đất. Chỉ có đệ mới học tốt được kiếm phổ.

Oanh Oanh nói thêm:

- Cuối cùng phải nói rằng duyên phận của ca ca hợp để luyện Chấn Thiên Kiếm kiếm phổ, còn kẻ khác có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma khi luyện công.

Trương Thiên Trung chẳng nói gì, chàng cứ dăm dăm tỏ ra đang suy tư.

Bất chợt, Các Các chỉ tay ra cửa:

- Mọi người nhìn xem, có phải là Tống tử tỷ?

Trương Thiên Trung nhận ra ngay. Chàng bèn phóng người ra ngoài:

- Tống muội!

Tống Kim Bình nhận ra Trương Thiên Trung, nàng mừng rỡ:

- Trương ca!

Nàng chạy lướt tới. Trương Thiên Trung đón lấy nàng và ngạc nhiên khi thấy trên tay của Tống Kim Bình đang cầm Chấn Thiên Kiếm.

Bây giờ mọi người trong quán đã chạy ra, và có hai gã mặc sắc phục xám, xanh ở phía xa chạy tới.

Đoán chừng ra được sự việc, Trương Thiên Trung hỏi:

- Tống muội, có phải muội đã đánh cắp Chấn Thiên Kiếm nên bị hai gã kia đuổi theo?

Tống Kim Bình gật đầu:

- Đúng vậy, Trương ca hãy giết chúng đi.

Các Các và Oanh Oanh bước đến bên cạnh Tống Kim Bình:

- Tống tử tỷ đừng sợ, đã có muội bên cạnh, không ai dám hại tử đâu.

Lúc này hai gã đại hán áo xám và xanh đã chạy đến. Chúng thấy Tống Kim Bình đang được nhóm người của Trương Thiên Trung bảo vệ thì quát to:

- Hãy tránh ra, đây không phải là chuyện của các người.

Giảng Hoài Vũ bước tới, xắn tay áo, cao giọng:

- Hai người to khỏe như vậy, đi bức hiếp một thiếu nữ tay yếu chân mềm. Bảo bọn ta đừng can thiệp sao được. Huống chi vị tiểu thư này lại là bạn của chúng ta.

Gã vận y phục xám quất:

- Đã bảo đừng xen vào chuyện của bọn ta. Nếu như người không nghe đừng trách sao ta chẳng báo trước.

Trương Thiên Trung tiến lên, Giảng Hoài Vũ cản lại:

- Đệ hãy đưa Tống Kim Bình tiểu thư vào quán mà chờ, cứ để hai gã này ở đây đại huynh xử lý được rồi.

Mọi người gật đầu và cùng nhau trở vào trong quán.

Oanh Oanh hỏi liền:

- Ở đâu mà Tống tỷ tỷ lại có Chấn Thiên Kiếm?

Tống Kim Bình chép miệng:

- Từ lúc chia tay với các vị, tiểu nữ lưu lại đây, mãi cho tới các nay mấy hôm bị gã hắc y nhân bắt được.

Các Các thốt:

- Hắn bắt tỷ tỷ để làm gì?

- Hắn ép buộc tiểu nữ chép ra Đường môn độc kinh, nhưng tiểu nữ không đồng tình nên bị gã giam vào lao.

Cao Phi Trí lại hỏi:

- Nhưng tại hạ vẫn chưa rõ tại sao Tống cô nương có được Chấn Thiên Kiếm?

Trương Thiên Trung lên tiếng:

- Cao huynh đừng hấp tấp như vậy. Từ từ để Tống muội kể ra.

Tống Kim Bình nói tiếp:

- Có lần tiểu nữ nhìn thấy gã mang Chấn Thiên Kiếm về. Lúc đó muội rất lo sợ vì không rõ Trương ca ra sao rồi. Đến khi biết Trương ca không sao nhưng kiếm phổ đã bị gã đoạt được...

Oanh Oanh lẩm bẩm:

- Chuyện này cũng tại muội mà ra.

Tống Kim Bình nói tiếp:

- Lúc đó tiểu nữ nghĩ nếu để gã học được kiếm phổ thì rất nguy hiểm, nên nghĩ ra một diệu kế.

Các Các hỏi:

- Diệu kế ra sao?

- Tiểu nữ bèn giả vờ ưng thuận chép lại Đường môn độc kinh cho gã. Thế là gã đưa tiểu nữ vào mật thất, nơi đó gã đã để kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm. Trong lúc gã sơ suất, nên tiểu nữ liền trộm kiếm mà trốn đi.

Oanh Oanh lại hỏi:

- Thế sao tỷ tỷ không lấy luôn kiếm phổ mà bỏ lại đó.

Trương Thiên Trung bèn cất giọng nói với Oanh Oanh:

- Tại Oanh muội không rõ, Tống muội có một biệt tài, một khi đã xem qua một kinh thư nào thì thuộc lòng, không bao giờ quên.

Cao Phi Trí thốt:

- Có lẽ Tống cô nương đã đọc thuộc qua cuốn kiếm phổ rồi chứ gì?

Tống Kim Bình gật đầu:

- Thiết Chưởng môn nói không sai, tiểu nữ đã đọc qua kiếm phổ nên đã thuộc nằm lòng.

Các Các reo lên;

- Như thế thì hay quá. Vậy Tống tỷ tỷ hãy đọc cho Trương ca ca luyện công.

Tống Kim Bình đưa Chấn Thiên Kiếm cho Trương Thiên Trung:

- Giờ tiểu muội xin giao lại báu kiếm cho ca ca, còn về kiếm phổ cứ để muội ghi lại.

Cao Phi Trí cất tiếng:

- Như vậy cũng tiện. Hay là Các Các cô nương đưa Tống Kim Bình lên phòng để nàng làm công việc ghi chép.

Các Các gật đầu rồi cùng Tống Kim Bình đi vào bên trong.

Cao Phi Trí cầm lấy Chấn Thiên Kiếm nhìn sơ qua rồi thốt:

- Cuối cùng vật cũng trở về cố chủ. Nhưng Trương huynh hãy nhìn kỹ xem đây có phải là báu kiếm thật hay giả.

Trương Thiên Trung rút cây kiếm ra khỏi vỏ xem sơ qua rồi đáp:

- Quả nhiên là kiếm thật. Nhưng sao Cao huynh lại có ý nghi ngờ?

Cao Phi Trí bèn nói:

- Tại hạ cảm thấy có vấn đề đáng nghi.

Oanh Oanh hỏi liền:

- Có phải Thiết Chưởng môn nghi ngờ Tống Kim Bình?
- Đúng vậy không sai.

Trương Thiên Trung lên tiếng:

- Cao huynh nghi ngờ Tống Kim Bình ở điểm nào?

Vừa lúc đó Các Các đi trở ra. Trương Thiên Trung chợt hỏi:

- Sao Các muội lại ra đây, không ở trong đó với Tống muội?
- Tống Kim Bình nói cần được yên tĩnh để ghi chép, nên muội không dám làm phiền tỷ ấy nữa.

Trương Thiên Trung nhìn qua Cao Phi Trí:

- Vừa rồi Cao huynh nói có điểm nghi ngờ, vậy có thể nói ra cho mọi người cùng nghe có được chăng?

Cao Phi Trí liền nói:

- Trương huynh và nhị vị tiểu muội cứ nghĩ mà xem, gã hắc y nhân là một tên đại gian ác, mưu mô xảo quyệt. Gã biết Tống Kim Bình có trí nhớ hơn người, đã thuộc lòng Độc kinh, vậy thử hỏi sao vô ý đến nỗi bỏ cuốn kiếm phổ trong mật thất?

Oanh Oanh gật đầu:

- Thiết Chưởng môn nói cũng hữu lý. Chẳng lẽ gã hắc y nhân không sợ Tống Kim Bình lấy ra đọc hay sao? Hoặc giả hẳn muốn Tống Kim Bình đọc được?

Các Các nhăn mặt:

- Vô lý quá? Một gã đại gian hùng như thế có lẽ nào cố tình để cho Tống Kim Bình đọc cuốn kiếm phổ?

Trương Thiên Trung cũng lên tiếng:

- Tại hạ cũng thấy lạ. Đúng ra gã phải luôn luôn cất giữ kiếm phổ bên người, không rời mới đúng.

Chàng nhìn vào mặt Cao Phi Trí:

- Nhưng rõ ràng Tống Kim Bình đã mang trả lại Chấn Thiên Kiếm. Rõ đó chính là hảo tâm của nàng.

Các Các nói thêm:

- Nếu Tống Kim Bình là kẻ xấu, lý nào giao trả Chấn Thiên Kiếm cho Trương ca ca.

Cao Phi Trí thốt:

- Chính vì vậy tại hạ mới sanh mối nghi ngờ.

Oanh Oanh nói:

- Dù gì ta không nên quá đa nghi đối với Tống Kim Bình.

Cao Phi Trí bèn vòng tay:

- Trương huynh, nếu có gì không phải xin bỏ qua cho.

Trương Thiên Trung xua tay:

- Cao huynh nào có lỗi gì đâu, chính tại hạ cũng lầy làm lạ ở điểm này.

Mọi người còn đang tranh luận thì Giảng Hoài Vũ từ bên ngoài bước vào:

- Trương đệ và mọi người nhìn xem tại hạ đưa ai đến đây.

Tất cả cùng nhìn ra thì thấy sau lưng Giảng Hoài Vũ có Hà Thất Phong, Trương Hồ Hẫu, Ngưu Hải và ba vị khác mà Trương Thiên Trung không biết.

- Kìa, Hà tiên bối! Sao cha lại có mặt ở đây?

Trương Hồ Hẫu thốt:

- Chuyện đông dài lắm, để rồi từ từ cha sẽ thuật lại cho hài nhi rõ.

Hà Thất Phong nói:

- Ái da! Nếu không nhờ tiểu tử người báo tin sớm, nếu không ta và Tuệ Tăng đại sư cứ tự giam mình trên Thiếu Lâm mãi.

Trương Thiên Trung nói:

- Hà tiên bối! sư phụ Tuệ Tăng vẫn bình an?

- Người khỏi phải lo, Tuệ Tăng đại sư vẫn bình an và còn dặn ta báo lại với người đừng lo lắng gì. Hiện Thiếu Lâm không có sao cả.

Cao Phi Trí nói:

- Sao nhị vị tiên bối biết chúng tôi ở đây mà đến?

Ngưu Hải đáp:

- Là nhờ ta đó. Nhận được bồ câu đưa thư từ trấn Vũ Hán, tất nhiên là ta nghĩ Trương Thiên Trung và Giảng sư đệ ở đây rồi.

Giảng Hoài Vũ nhìn ba vị khách:

- Ba vị đây là...

Trương Hồ Hẫu đáp:

- Vị này là Kim Mạc Nhận...

Cao Phi Trí ngắt lời:

- Thì ra là Giang Nam Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhận.

Bây giờ Kim Mạc Nhận mới lên tiếng:

- Thiết Chưởng môn tuổi nhỏ nhưng tầm hiểu biết cũng khá sâu rộng, làm cho Kim Mạc Nhận này vô cùng bái phục.

Giảng Hoài Vũ nói:

- Nếu vậy đây chắc là Giang Nam Đệ Nhất Tài Tử Kim Vĩ?

Kim Vĩ vòng tay:

- Chính là tại hạ.

Cao Khúc bước tới trước mặt Trương Thiên Trung vòng tay thi lễ:

- Thuộc hạ bái kiến tiểu gia chủ.

Trương Thiên Trung giật mình:

- Ở kìa, sao các hạ lại làm thế? Tiểu bối nào dám nhận.

Trương Hồ Hâu lên tiếng:

- Trung nhi, con phải gọi Kim Mạc Nhận là nghĩa mẫu, còn Kim Vĩ là cữu cữu. Dầu sao trên danh nghĩa, phụ thân đã là người của Giang Nam phái.

Trương Thiên Trung lật đật cúi đầu:

- Hải nhi cúi đầu bái kiến nghĩa mẫu và cữu cữu.

Kim Mạc Nhận đỡ lấy tay chàng:

- Trung nhi không cần đa lễ đến như vậy.

Kim Vĩ lên tiếng:

- Phải rồi, chuyện như thế nào Trung nhi hãy thuật lại cho mọi người cùng nghe.

Trương Thiên Trung bèn đem hết mọi chuyện vừa qua ra kể cho cha và mọi người khác cùng nghe, từ lúc chàng rời Hồi Chi Cốc đến việc phát hiện tông tích hắc y nhân cấu kết với Doãn Chí Bình ra sao.

Trương Hồ Hâu nhíu mày suy nghĩ, hồi lâu mới lên tiếng:

- Câu chuyện Trung nhi kể làm cho ta không khỏi nghi ngờ. Hay là hãy gọi Tống Kim Bình ra cho ta hỏi thăm xem sao?

Oanh Oanh nhanh nhẩu:

- Để tiểu nữ đi cho.

Nói đoạn nàng liền bỏ đi vào bên trong. Chợt Hà Thất Phong lên tiếng:

- Trương đại hiệp, các hạ nói có hẹn với Huyết Thủ Bà Bà tái ngộ ở đây kìa mà? Sao không thấy đâu hết?

Trương Hồ Hâu gạt đầu thốt:

- Đúng là tỷ nương có hẹn gặp lại tại hạ ở đây sau khi đến gặp Đường môn phu nhân.

Bất thành linh từ bên ngoài quán trọ, một bóng người xuất hiện. Người này vừa bước vào nhà vừa nói:

- Nhưng rất tiếc Huyết Thủ Bà Bà đã không đến được Tứ Xuyên Đường môn.

Mọi người đồng đưa mắt nhìn ra cửa. Cao Phi Trí buông tiếng:

- Kìa thân mẫu!

Thì ra người mới tới chính là đại nương Mộng Trâm.

Hà Thất Phong cười khẩy:

- Ai da! Thì ra là Tiểu Nhi, lâu ngày không gặp, người khỏe chứ?

Đại nương Mộng Trâm vòng tay:

- Đa tạ Hà tiên bối. Trâm nhi vẫn khỏe.

Hà Thất Phong thúc Trương Hổ Hầu:

- Gặp lại cố nhân sao không nói gì hết?

Trương Hổ Hầu lặng thinh không nói gì thì Đại nương Mộng Trâm lên tiếng:

- Trương đại ca, chuyện năm xưa muội đã quên hết rồi, và đến đây vì chuyện khác.

Kim Mặc Nhận thốt:

- Vừa rồi đại tẩu nói Huyết Thủ Bà Bà không đến được Tứ Xuyên, không lẽ đã xảy ra chuyện gì?

- Đúng vậy! Huyết Thủ Bà Bà đã tử nạn...

Hầu như ai cũng chấn động vì tin tức này. Các Các la to:

- Vị tiên bối vừa nói gì? Nghĩa mẫu của tiểu nữ bị hại sao? Nhưng ai đã làm điều đó?

- Gã hắc y nhân!

Trương Hổ Hầu thốt:

- Từ đâu Trâm muội có tin tức này?

- Gã hắc y nhân đã đến Đường môn gây chuyện, và chính y đã nói ra điều này.

Trương Thiên Trung thốt:

- Có lẽ gã chỉ bịa chuyện để làm kinh động lòng người mà thôi.

Đại nương Mộng Trâm lắc đầu:

- Gã hắc y nhân chắc không đặt chuyện đâu, bởi chính cả lão mẫu cũng bị hắn đánh bại.

Hà Thất Phong giật mình:

- Tiểu Nhi, người vừa nói cái gì? Đường môn phu nhân lại thua gã vô danh tiểu tốt ấy hay sao?

- Hà lão tiên bối không rõ đâu. thật ra võ công của gã hắc y nhân đâu có lại lão mẫu của tiểu nhi.

Hà Thất Phong bèn nói:

- Thì chính người vừa mới nói đó.

Quả nhiên là vậy, song bởi gã đã dùng đến chiêu pháp trong Chấn Thiên Kiếm phổ, nên cuối cùng đã đả thương được lão mẫu. Tuy không chết song cũng phải điều trị.

Cao Phi Trí chép miệng:

- Thật không ngờ, chưa được bao lâu mà gã hắc y nhân đó đã luyện được chiêu pháp trong Chấn Thiên Kiếm Phổ.

Các Các quát lên:

- Tiểu nữ quyết sẽ trả mối thù này cho nghĩa mẫu.

Oanh Oanh từ phía trong chạy ra, mặt nàng hốt hoảng:

- Trương ca ca! Tống tử tử bỏ đi đâu mất rồi. Tử ấy chỉ để lại kiếm phổ đã ghi chép và lá thư này thôi.

Trương Thiên Trung cầm lấy lá thư vội đọc:

"Ca ca, tiểu muội rất đau lòng khi phải rời xa ca ca. Nhưng muội không còn cách nào chọn lựa. Rồi một ngày nào đó ca ca sẽ hiểu được lòng dạ của muội. Còn đây, cuốn kiếm phổ muội đã ghi chép xong, mong ca ca hãy cố công luyện tập, để đối phó với gã hắc y nhân trong nay mai sẽ đến tìm ca ca.

Tống Kim Bình ký thư."

Trương Thiên Trung thì thầm:

- Tống muội.

Trương Hồ Hạo đập nhẹ lên vai Trương Thiên Trung:

- Trương nhi, chớ có buồn. Có lẽ Tống Kim Bình có nỗi lòng riêng, không nói ra được.

Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu:

- Sao kỳ lạ quá, lạ quá!

Giảng Hoài Vũ thắc mắc hỏi:

- Sư bá nói kỳ lạ là tại sao?

Hà Thất Phong nói tiếp:

- Các người không thấy lạ hay sao? Vì lẽ gì Tống Kim Bình lại biết gã hắc y nhân sẽ đến đây trong nay mai?

Kim Mạc Nhận gật gù:

- Hà bang chủ nói chí phải. chỉ khi nào Tống Kim Bình có quan hệ với gã hắc y nhân đó, thì mới có thể rõ được mọi chuyện.

Trương Thiên Trung nhìn mọi người, thốt:

- Không lẽ gã hắc y nhân đó là...

Hà Thất Phong cũng nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Trương Hồ Hầu lên tiếng:

- Nếu như lời của Tống Kim Bình đúng thì Trung nhi phải mau luyện tập kiếm phổ để còn đối phó với gã hắc y nhân đó.

- Nhưng thời gian cấp bách, hài nhi chỉ sợ không đủ thời gian luyện công.

Kim Vĩ thốt:

- Cửu cửu thấy thiên chất của Trung nhi hơn người, cho dù không luyện hết được, thì ít nhất cũng luyện được hơn phân nửa.

Cao Khúc tiếp lời:

- Lời công tử quả không sai. Tiểu gia chủ sẽ làm được.

Đại nương Mộng Trâm nói:

- Trương nhi đừng phụ lòng mọi người. Hãy cố siêng năng tập luyện.

Trương Thiên Trung vòng tay:

- Trung nhi sẽ không làm tất cả mọi người phải thất vọng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó đã ba hôm. Hầu như lúc nào Trương Thiên Trung cũng vui đầu vào của kiếm phổ, chẳng buồn nhớ gì đến mọi chuyện xung quanh.

Cơm nước hàng ngày thì có Các Các và Oanh Oanh đảm nhiệm.

Còn mọi người khác thì đều lưu lại quán trọ. Họ ở bên ngoài làm công việc cảnh giới cho Trương Thiên Trung luyện công.

Cho đến sáng hôm sau, khi ánh dương rực sáng đón chào ngày mới thứ tư.

Trương Hồ Hầu cùng Hà Thất Phong, Đại nương Mộng Trâm và Kim Mạc Nhận, cả bốn người ngồi uống trà đàm đạo.

Trương Hồ Hâu lên tiếng:

- Trâm muội, đại ca có chuyện này muốn hỏi muội.
- Đại ca cứ việc.

Trương Hồ Hâu nói tiếp:

- Từ bấy lâu nay thật ra huynh còn một thắc mắc trong lòng chưa giải bày được, đó là nội thị của huynh, Mộng Lan Hoa có phải là con của Đường môn phu nhân không?

Hà Thất Phong xen vào:

- Ta đây cũng thắc mắc lắm, tiểu nhi hãy nói cho ta cùng nghe.

Đại nương Mộng Trâm đáp:

- Thật ra tiểu nhi cũng không rõ, nhưng mới đây, lão mẫu có nói qua cho tiểu nhi biết, Mộng Lan Hoa là nghĩa nữ của lão mẫu.

Kim Mạc Nhận gật gù:

- Thì ra là vậy.

Hà Thất Phong nói:

- Thảo nào thoát đầu ta nghe Trương Thiên Trung nói Mộng Lan Hoa là con gái của Đường môn phu nhân ta đã ngỡ ngợ, bởi Đường môn phu nhân chỉ có hai nàng con gái mà ai cũng biết.

Đại nương Mộng Trâm nói tiếp:

Năm xưa, lão mẫu đưa Mộng Lan Hoa về nuôi nấng, truyền dạy võ công. Vì năm xưa hận Kiếm Thần Lô Nhất Bảo nên lão mẫu cấm tuyệt, không cho bất cứ ai trong Đường môn được gần gũi đàn ông. Nhưng Mộng Lan Hoa đem lòng yêu thương Trương Hồ Hâu, nên lão mẫu giận dữ đuổi khỏi Đường môn và cấm không được ai nhắc đến tên này.

Trương Hồ Hâu chép miệng:

- Bây giờ huynh mới hiểu tại sao năm đó Đường môn phu nhân lại truy sát huynh.

Câu chuyện đang dở dang bỗng Giảng Hoài Vũ từ ngoài chạy vào.

- Sư bá, bên ngoài có người đến gây sự.

Hà Thất Phong quát to:

- Ai mà dám ngang tàng như vậy, để lão ăn mày này ra xem sao.

Nói đoạn lão liền bỏ đi ra ngoài. Mọi người còn lại cũng vội theo sau.

Ra đến bên ngoài họ nhìn thấy chẳng ai xa lạ, đó là Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân và Nhụy Ngọc Miêu.

Hà Thất Phong chống nạnh:

- Tưởng là ai, thì ra là Khổng Tước trang chủ. Xưa nay chúng ta không kết giao, vậy trang chủ tới đây làm chi?

Nhụy Ngọc Miêu nói thay:

- Hà bang chủ xưa nay tánh ý vẫn vậy, chẳng thay đổi chút nào. Sở dĩ hôm nay tại hạ và nghĩa phụ tới đây là vì Chấn Thiên Kiếm mà thôi.

Ngưu Hải chỉ tay vào mặt Nhụy Ngọc Miêu nói:

- Người thật là không biết xấu hổ. U Hồn Cốc vừa bị tiêu diệt thì đã vội gọi kẻ khác là cha.

Nhụy Ngọc Miêu quát:

- Ở đây chưa tới phiên người lên tiếng đâu.

Giảng Hoài Vũ nói:

- Người là cái thứ gì mà dám la mắng sư huynh ta chứ?

Hà Thất Phong lên tiếng:

- Các con chớ nhiều lời, để sư phụ hỏi chuyện.

Khổng Thiện Vương thốt:

- Chấn Thiên Kiếm là báu vật chí tôn của võ lâm, ai mà chẳng muốn. Hà bang chủ hỏi chỉ là việc thừa.

Đại nương Mộng Trâm cất giọng:

- Khổng Thiện Vương cũng vì Chấn Thiên Kiếm mà đến đây, hay là ta vào bên trong uống chút trà rồi cùng đàm đạo.

- Không cần phải dài dòng. Tại hạ đến vì Chấn Thiên Kiếm thì không phải nói chi thêm.

Trương Hồ Hâu thốt:

- Danh trấn của Khổng Tước Sơn Trang danh lừng thiên hạ, chỉ vì một vật nhỏ mà đành đánh mất đi hay sao?

Khổng Thiện Vương bật cười:

- Trương đại hiệp phúc lớn, mạng lớn, năm xưa bị Doãn Chí Bình bức tử thế mà không chết. Tại hạ rất bái phục.

Kim Mạc Nhạn nói:

- Không cần nói dài dòng làm gì, chuyện trang chủ đến đây, tại hạ nghĩ có lẽ các hạ không đạt được.

- Giang Nam phái đã bị tứ đại danh môn nghiêm cấm, không được rời khỏi Giang Nam nửa bước, cơ sao Kim chủ nhân lại có mặt tại đây?

Kim Mặc Nhận còn đang lúng túng thì Hà Thất Phong nói liền:

- Trang chủ chưa hay tin gì sao? Vậy để lão già này nói cho biết. Hôm rồi Tuệ Tăng đại sư đã phát bố cáo tới ba môn phái lớn là Võ Đang, Nga Mi và Côn Luân để xóa bỏ quy cấm đó rồi.

Khổng Thiện Vương gật gù:

- Thì ra là vậy, nhưng cho dù là thế thì đâu có lý nào Kim chủ nhân cũng ở đây? Không lẽ người cũng vì Chấn Thiên Kiếm?

Giảng Hoài Vũ xen vào:

- Người chớ ăn nói hồ đồ. Kim chủ nhân đâu phải phường tham lam như người.

Nhụy Ngọc Miêu quát:

- Người không được hỗn láo với nghĩa phụ của ta.

Đại nương Mộng Trâm lên tiếng:

- Theo tại hạ nghĩ, trang chủ nên quay về là vừa.

Khổng Thiện Vương nói:

- Tại hạ chưa bao giờ đi về tay không, lần này có lẽ mạo phạm đến các vị rồi.

Chợt có tiếng náo động bên trong, rồi hai gã Khổng Lam, Khổng Hắc phi thân ra. Theo chúng là Cao Phi Trí, Kim Vĩ.

Hà Thất Phong hiểu chuyện:

- À! Thì ra trang chủ dụ lão già này ra đây là cốt để cho hai gã đệ tử lén vào tập kích bên trong chứ gì.

Cao Phi Trí nói:

- Nhưng các vị có kế của Trương Lương thì ta đây cũng có mưu của Gia Cát. Võ quyết dày có móng tay nhọn.

Thấy kế hoạch của mình bị thất bại, Khổng Thiện Vương hừ lên một tiếng:

- Đã ra nông nổi này tại hạ chẳng cần khách sáo làm gì. Đánh!

Chữ đánh còn đọng trên môi, là thân người của Khổng Thiện Vương đã lướt tới.

Trương Hổ Hâu nói liền:

- Đã lâu lắm rồi, tại hạ không được so tài cùng trang chủ, cứ để lần này thử xem sao.

Hà Thất Phong cười khẩy:

- Đám tiểu nhân ta không cần nhúng tay, cứ giao hết cho Thiết Chưởng môn và hai đệ tử Cái Bang là đủ rồi.

Cao Phi Trí thốt:

- Hà tiền bối cứ ở ngoài xem tiểu bối ra tay là được rồi.

Nói đoạn y thuận tay chụp lấy thanh kiếm của thân mẫu là Đại nương Mộng Trâm, rồi cất mình bay vọt tới trước sử dụng Phi tất thần trâm kiếm mà phát chiêu.

Nhụy Ngọc Miêu cười khinh bỉ, tay tra vào nhị khúc rút ra cực nhanh, và sử dụng Nhị khúc chiêu pháp đánh trả.

Hai bên đón lấy chiêu thức của nhau mà đánh.

Cao Phi Trí dựng thanh kiếm lên rồi đột nhiên như chẳng có triệu chứng gì cho thấy chàng sẽ ra chiêu nhưng bất thần chém luôn ba kiếm lẹ tợ điện chớp, kiếm phong rít lên veo veo.

Lối đánh của chàng hết sức tinh xảo, lối ra chiêu tựa hồ loạn xạ chẳng vào chiêu pháp nào hết, nhưng kỳ thực mỗi nhát đâm nhát chém đều lợi hại và chuẩn đích.

Thật ra trong bộ kiếm pháp này, phương pháp phát chiêu thức gồm có ba bốn biến hóa, cho nên chỉ trong phút chốc Cao Phi Trí đã tuôn ra hơn mười ba lần chiêu thức hợp. Tổng cộng trên bốn năm chục chiêu kiếm thì thật là một bộ kiếm pháp ít có trên thế gian.

Nhụy Ngọc Miêu nhủ thầm:

"Gã sử dụng kiếm còn lẹ hơn cả mình nghĩ."

Lập tức ả vung nhị côn lên, véo một tiếng, ả đã đánh mũi nhị khúc nhằm khẩu tay Cao Phi Trí mà đánh tới.

Chiêu nhị côn này phóng ra phương vị rất kỳ tuyệt. Nó xoay hẵn về phía sau người đối phương, rồi mũi côn mới móc ngược trở lại.

Cao Phi Trí vội nhảy vọt ra, có vẻ coi thường chiêu thức này của Nhụy Ngọc Miêu, thanh kiếm trong tay chàng đâm thẳng tới trước ngực ả một cách mau lẹ phi thường.

Nhụy Ngọc Miêu cũng chẳng thềm né tránh, ả lướt tới bạt nhị côn quán ngang thân kiếm đối thủ giật mạnh. Nào ngờ Cao Phi Trí đã nhanh tay hơn, chém luôn ba thế vào thân côn, làm y bị dội ngược trở lại.

Sự phản kích của đôi bên thật là tuyệt vời.

Trong khi đó, trận đấu giữa Khổng Thiện Vương và Trương Hổ Hâu không kém phần ngoạn mục.

Cả hai người cùng đánh rất mau lẹ, và đều tấn công chứ không có chiêu nào đỡ gạt để giữ mình.

Chỉ trong chớp mắt hai bên đã thi triển hơn hai mươi chiêu pháp.

Đôi tay của hai người chẳng khác nào là thứ binh khí lợi hại, vùng vẫy như rồng bay phượng múa.

Chợt cả hai cùng hét lên một tiếng và phóng chuồng đánh thẳng vào nhau.

Nên nhớ rằng cả Khổng Thiện Vương và Trương Hồ Hầu đều là các bậc tiền bối, nên công phu luyện tập của họ rất cao, cho nên khi chuồng pháp đánh ra là mang cả một sức lực ghê gớm, có thể bạt sơn đảo hải, trời long đất lở, nghịch địa chuyển thiên.

Bùng.

Toàn khu vực nhà sau của quán trọ rung chuyển dữ dội như gặp phải cơn động đất.

Sau cú va chạm đó cả hai cao thủ đôi bên đều bất động nhìn nhau.

Dường như họ biết chân lực của đôi bên đã phí tổn quá nhiều sau lần đánh này, và họ ngấm ngầm vận khí điều hòa kinh mạch, đồng thời chờ lần phản cığ sắp tới.

Về Nhụy Ngọc Miêu và Cao Phi Trí càng đánh càng nhanh, mỗi lần Cao Phi Trí bị mũi nhị khúc sắp chạm vào người là chàng đều dùng kiếm gạt ra được và đồng thời lắc đầu để tỏ ý cho đối thủ của mình biết chiêu đánh nào của ả đều không giết được chàng.

Nhụy Ngọc Miêu sử dụng nhị khúc một lúc mỗi cao hứng, đột ngột la lên một tiếng trong trẻo, mũi nhị khúc lấp loáng không nhất định phương hướng nào hết, và tấn công tới tấp.

Luồng ngân quang hạ xuống thấp dần, làm Cao Phi Trí hoa cả mắt.

Lập tức chàng không dám chậm trễ, múa tít thanh kiếm trên tay đâm thẳng về phía trước nhanh hơn ánh chớp, mũi kiếm đã đâm thủng vạt áo ả.

Còn mũi côn cũng quất vào vai Cao Phi Trí, song chỉ đi lướt ở bên ngoài tay áo, xén đi một mảnh vải.

Và họ không dừng ở đây, trước khi nhảy lùi lại hầu như cả hai cùng ra tay một lúc, họ phóng ám khí vào nhau.

Ầm.

Truy hồn đạn của Đường môn và Khổng mê u hương phấn tỏa rộng bao lấy nhau.

Làm mọi người bên ngoài vội nhảy lùi ra sau để tránh.

Cao Phi Trí hứ một tiếng khinh bỉ:

- Khổng mê u hương phấn đủ sức chống chọi với Truy hồn đạn của Tứ Xuyên Đường môn hay sao?

Đến chừng ấy mới thấy Nhụy Ngọc Miêu hơi loạn choạng, tấn pháp không còn vững nữa, mới hay lúc cả hai bên cùng phóng ám khí, ả đã chậm hơn Cao Phi Trí vài giây.

Nên nhớ trong giao đấu chỉ cần chậm hơn đối phương một giây thôi là có thể bị bại dưới tay địch thủ rồi, thậm chí còn nguy hại đến tánh mạng nữa là đằng khác, huống chi chậm đến vài giây.

Nguyên lúc Cao Phi Trí ném Truy hồn đạn, chàng đã vận lực đẩy thêm ra một chưởng. Nhờ vậy khi trái đạn nổ tung cộng với sức gió nên đã hất ngược bụi phấn độc của Khổng mê u hương phấn về chỗ Nhụy Ngọc Miêu. Trong khi ả chưa kịp trở lui, nên ít nhiều bị trúng độc.

Nhìn thấy nghĩa nữ trúng độc, Khổng Thiện Vương phóng người tới:

- Nhụy Ngọc Miêu, người không sao chứ?
- Nghĩa nữ cảm thấy khó chịu.

Khổng Thiện Vương đưa sang cho ả một hoàn thuốc.

- Hãy uống vào và ngồi xuống tọa công.

Nhụy Ngọc Miêu lập tức làm theo lời dặn.

Còn Khổng Thiện Vương nhìn qua đám người của Trương Hồ Hầu rồi nói:

- Nếu hôm nay ta không lấy được mạng các người, ta thề sẽ ẩn tích giang hồ mãi mãi.

Gã hét lên một tiếng, phóng người tới liền. Hai tay đánh ra nghe vù một cái, hấn đã phóng chưởng đánh liền.

Hà Thất Phong bèn lướt tới, song chưởng cũng đưa ra đánh trả, đồng thời cất giọng:

- Lão già này tuy tài cán thấp kém cũng xin được cùng Khổng trang chủ đấu vài chiêu gọi là làm lễ tương giao.

Khổng Thiện Vương gầm lên:

- Lão ăn mày lời nói tuy khiêm nhường song thực chất phách lối, để ta cho lão biết lợi hại của Khổng Thiện Vương này.

Hai đạo kinh quang đập vào nhau phát nổ, làm hai người đều lùi lại.

Khổng Thiện Vương phát câu hét to lên, lại phóng người trở vào, đôi tay vung lên đánh tới.

Thoạt đầu Hà Thất Phong thấy tay phải của Khổng Thiện Vương đưa lên nhưng rồi hấn rút tay đó về mà đẩy tay trái ra. Cứ như thế lúc tay này rồi lại tay kia, khiến Hà Thất Phong không biết địch nhân sẽ xuất thủ bằng tay nào.

Lão Cái Bang nghĩ trong đầu:

"Hắn định giở trò quái quỷ gì đây".

Bất thần hắn đẩy mạnh tay trái đánh mạnh tới trước.

Hà Thất Phong thấy thế biết cú đánh quyết định của địch thủ là tay trái rồi, lão cất tiếng khen:

- Chiêu pháp này khá lắm, nhưng vẫn chưa nhanh đâu.

Khổng Thiện Vương búng giận:

- Nếu vậy Hà bang chủ cứ việc phản công đi.

Đã thấy Hà Thất Phong lướt đi song chỉ phóng ra xuyên qua làn chưởng phong của đối phương mà đi tới.

Nhưng kỳ thực Hà Thất Phong đâu có ngờ lối xuất chiêu của Khổng Thiện Vương rất kỳ dị, chiêu thức của hắn cực kỳ trầm trọng.

Khổng Thiện Vương thấy Hà Thất Phong phóng song chỉ đánh tới, nhắm ngay đầu mình, liền trở người lại. Vả lại chiêu này trúng vào ý nghĩ của hắn, Khổng Thiện Vương bèn phóng tay phải, luồng chưởng lực này cực nhanh, bật trúng vào người đối phương.

Đến chừng Hà Thất Phong biết được mình trúng kế của đối thủ thì quá muộn.

- Ối!

Lão trúng chưởng thối lui về sau mấy bước.

Giảng Hoài Vũ và Ngưu Hải vội đỡ lấy người của lão.

- Sư phụ!

- Sư bá!

Khổng Thiện Vương bật cười:

- Còn ai dám đối đầu với ta?

Đại nương Mộng Trâm bước ra.

- Đừng vội mừng, hôm nay Đại nương Mộng Trâm sẽ thay mặt lão mẫu dạy cho các hạ một bài học.

Thanh kiếm trên tay của Đại nương Mộng Trâm đột nhiên rút lên một tiếng dài, bà phóng kiếm đâm tới trước ngực Khổng Thiện Vương, lưỡi kiếm đâm vào chỗ yếu huyệt của đối thủ.

Khổng Thiện Vương ứng biến cực kỳ mau lẹ, lập tức gã chụp lấy khúc côn nhị khúc của Nhụy Ngọc Miêu còn bỏ nằm dưới đất, hạt mạnh đánh choang một tiếng, hai thứ binh khí chạm nhau bật ngược trở ra.

Đại nương Mộng Trâm đâm vun vút liên tiếp sáu kiếm. Những tiếng choang choảng vang lên sáu lần và Khổng Thiện Vương đều đỡ gạt được hết.

Đại nương Mộng Trâm bèn đem bộ kiếm pháp Ngọc nữ ra để ứng dụng, biến đổi chiêu đánh, vung kiếm lên đâm dọc chém ngang cực kỳ thần tốc một cách linh hoạt.

Nhìn thấy đối thủ ra chiêu mỗi lúc một cấp bách hơn, chiêu trước liền với chiêu sau, không còn nhận ra vết tích, Khổng Thiện Vương cũng đâm ra lo lắng không ít. Bởi từ trước đến giờ hắn không chuyên dùng binh khí, tất nhiên sự linh hoạt sao bằng Đại nương Mộng Trâm.

Nhưng chẳng còn cách nào để lựa chọn, hắn hạ thấp vai bên trái xuống một chút, còn phía tay trái đưa chéo lên khuỷu tay phải co lại sắp ra chiêu Lai nghi phụng hữu.

Hắn dự định mượn sức cơn để ra chiêu Lai nghi phụng hữu và thi triển vào lúc này thật là hợp cách, nên trong bụng hắn hoan hỷ vô cùng.

Không ngờ hắn chưa kịp làm theo ý của mình thì chiêu kiếm của Đại nương Mộng Trâm đã lướt tới che kín cả một vùng.

Chưởng phong của Khổng Thiện Vương bất lực, không sao có thể xuyên qua được làn kiếm dày đặc như tấm lưới của Đại nương Mộng Trâm đang phóng thẳng về trước.

Hắn bật thốt:

- Nguy to rồi!

Biết địch nhân đang lúng túng, Đại nương Mộng Trâm chẳng chịu buông tha. Ba nhát kiếm rít lên áp bức Khổng Thiện Vương luống cuống.

Bất chợt Đại nương Mộng Trâm hét lên một tiếng, lưỡi kiếm mờ nhạt đi.

Hai bóng người áp vào nhau và tách ra rồi đứng yên.

Một mảnh vải từ trên thình không rớt xuống lả lơi theo sức gió và rơi nằm ở khoảng giữa hai đối thủ.

Đến bây giờ Khổng Thiện Vương mới nhìn lại, vạt tay áo bên phải của mình đã bị kiếm pháp của Đại nương Mộng Trâm xén mất đi một ít. Gã biết Đại nương Mộng Trâm đã nhẹ tay, nếu không chỉ cần lưỡi kiếm vào sâu thêm một chút nữa, có lẽ da thịt của gã ít nhiều cũng đổ máu.

Khổng Thiện Vương nói:

- Đa tạ Đại nương đã nhẹ tay.

- Khổng trang chủ lại khách sáo nữa rồi.

Khổng Thiện Vương nói tiếp:

- Xem ra coi như tại hạ đã bại. Từ nay mọi chuyện trên giang hồ không nghĩ tới nữa, xin cáo từ.

Hắn hất hàm ra lệnh, hai gã Khổng Lam, Khổng Hắc bèn dìu Nhụy Ngọc Miêu phóng người theo chủ nhân của chúng.

Đại nương Mộng Trâm nhìn thấy Khổng Thiện Vương đã khuất, bà mới loạn choạng phún ra một ít máu.

Cao Phi Trí hốt hoảng chạy đến đỡ lấy.

- Mẹ không sao chứ?

- Ta không sao.

Thì ra trong lúc đâm kiếm chém rách tay áo của Khổng Thiện Vương, là lúc bà cũng bị một côn của gã đập trúng vào ngực. Nhưng may thay lúc đó màn kiếm bạc của bà phủ kín, cho nên Khổng Thiện Vương cứ ngỡ là côn của mình đánh trúng vào kiếm của đối phương.

Kim Mạc Nhận lên tiếng:

- Hãy đưa mọi người vào nhà.

Tất cả cùng đi vào. Trương Hổ Hâu ngồi xuống tọa công liền. Ông ít nhiều cũng bị chấn thương sau lần chạm chưởng với Khổng Thiện Vương.

Bây giờ trong nhóm của Cao Phi Trí đã có mấy người bị thương.

Trương Hổ Hâu, Hà Thất Phong, Đại nương Mộng Trâm, cả ba bậc tiền bối đều bị đả thương.

Mọi người ngồi chưa được bao lâu đã nghe một tràng cười lạnh lãnh cất lên từ bên ngoài.

- Gã Trương Thiên Trung đâu, hãy ra đây nạp mạng.

Cao Phi Trí nhú cặp chân mày:

- Gã hắc y nhân?

Giảng Hoài Vũ nói:

- Để tại hạ ra đấu với gã một phen.

Kim Mạc Nhận cản lại:

- Túc hạ không phải là đối thủ của gã đâu.

Kim Vĩ thốt:

- Chẳng lẽ cứ ở mãi đây sao?

Ngưu Hải nói:

- Rất tiếc là ba vị tiền bối đã thọ thương, còn Trương đệ thì vẫn còn luyện công.

Bên ngoài, gã hắc y nhân vẫn la to:

- Cứ trốn mãi khác gì con rùa rút cổ, thật đáng chê cười.

Kim Mạc Nhận nói:

- Bây giờ ta cùng Thiết Chưởng môn và Ngưu Hải, Giảng Hoài Vũ ra ngoài. Còn Kim Vĩ và Cao Khúc ở lại đây cảnh giới đề phòng bị tập kích.

Nói đoạn nàng bước ra ngoài cùng số người theo sau.

Gã hắc y nhân áo lên một tiếng:

- Thì ra là Giang Nam Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhận cũng có mặt ở đây sao?

Chẳng ai nói tiếng nào, gã hắc y nhân bèn nói tiếp:

- Trương Thiên Trung đâu? Hấn sợ không dám ra đây sao?

Giảng Hoài Vũ quát:

- Chỉ cần một mình ta cũng đủ lấy mạng của ngươi rồi, cần gì nhọc công tới Trương đệ của ta.

- Phách lối! Hôm nay ta đến đây là bảo hấn giao trả lại Chấn Thiên Kiếm.

Ngưu Hải nói:

- Người đã lấy đi rồi còn gì, sao lại đến đây mà đòi.

- Các người giả vờ hay lắm. Chính Tổng Kim Bình đã trộm đi giao lại cho bọn người kia mà.

Cao Phi Trí lên tiếng:

- Vật hoàn cố chủ là lẽ thường tình, có gì đâu là lạ?

- Không cần dài dòng với các người nữa. nếu Trương Thiên Trung không giao Chấn Thiên Kiếm ra, ta sẽ giết sạch các người.

Kim Mạc Nhận quát:

- Đừng hảo vọng, tiếp chiêu!

Thân người Kim Mạc Nhận vừa phát động, cùng lúc Cao Phi Trí, Ngưu Hải và Giảng Hoài Vũ cũng đã lướt tới.

Gã hắc y nhân bật cười:

- Thật là không biết trời cao đất rộng là gì.

Gã rút thanh kiếm ra. Tuy đó không phải là Chấn Thiên Kiếm, song cũng là một thanh kiếm báu. Gã liền đánh ra chiêu đầu của Chấn Thiên Kiếm Phổ.

- Hãy cố mà đỡ chiêu Thương tòng nghênh địch của ta.

Cả bốn tay cao thủ thấy mắt mình hoa lên, không dám liều, bèn nhảy lui trở lại. Song gã hắc y nhân đầu để cho đối thủ của mình thoát một cách dễ dàng như vậy, tay kiếm vội vung ra.

Bốn vị cao thủ bèn hoang mang đến tột cùng. Mới có một chiêu đầu của Chấn Thiên Kiếm Phổ mà họ đã bị đánh bại rồi, có như vậy mới thấy được sự lợi hại của Chấn Thiên Kiếm Phổ danh trấn giang hồ ra sao.

Kim Mạc Nhận la to cảnh báo:

- Mọi người lui ra mau.

Thân người của Kim Mạc Nhận đã lướt tới trước, hai quả Giang Nam Tích lịch hỏa đã được phóng đi.

Gã hắc y nhân cười khẩy chẳng coi ra gì. Hắn đảo thanh kiếm phát ra chiêu thứ hai, Vô thức vô đối song nhất kiếm.

Chiêu pháp này còn lợi hại gấp đôi chiêu thức vừa rồi. Đối phương có cảm giác như trước mặt mình luôn luôn lúc nào cũng có đôi kiếm song song đâm tới.

Kim Mạc Nhận hốt hoảng nhảy lui nhưng đã quá trễ, chỉ kịp kêu lên một tiếng:

- Á!

Lưỡi kiếm của gã hắc y nhân đã đâm sâu vào bụng của nàng.

Cao Phi Trí giật mình:

- Kim chủ nhân!

Lời nói vừa dứt, chàng phóng ra trái Truy hồn đạn giải nguy.

- Ầm, ầm...

Cả Tích lịch hỏa và Truy hồn đạn cùng một lúc nổ vang.

Gã hắc y nhân đành thâu kiếm nhảy lùi lại.

Cao Phi Trí vội phóng người tới đỡ lấy Kim Mạc Nhận đoạn chạy ra khỏi chỗ đạn nổ.

Giảng Hoài Vũ bưng giận rút đại đao phóng phản kích.

Gã hắc y nhân hứ một tiếng, rồi tung kiếm đánh trả.

Hắn gạt kiếm đánh choang một tiếng rồi xoay kiếm đánh ra chiêu thứ ba Lãng phách ghênh phong.

Chiêu này phóng ra nhắm đâm vào giữa mặt Giảng Hoài Vũ.

Chiêu này gã hắc y nhân rèn luyện rất thành thạo nên lướt đi rất chính xác.

Cái chết đến với Giảng Hoài Vũ trong đường tơ kẽ tóc, ngay khi đó từ trong nhà một bóng người phóng ra, vung chưởng đánh thẳng vào đầu gã.

Nếu hắn tiếp tục đánh tới, tất Giảng Hoài Vũ sẽ mất mạng, nhưng hắn cũng khó toàn thân dưới ngọn chưởng này, vì thế gã đành thu kiếm phóng ra sau.

Nhưng đôi chân vừa chạm đất, gã đã phóng kiếm bay lên ra chiêu thứ tư Mai hoa quá lộ. Chiêu thức này phức tạp hơn ba chiêu trước gấp bội phần.

Thanh kiếm bay bổng trên không, lướt đi cực nhanh, chém xả vào người mới phóng chưởng.

- Ối!

Người này lão đảo ngã bật ra sau, đến chừng nhìn lại mới rõ là Hà Thất Phong.

Cánh tay của lão đầy máu, Cao Phi Trí kêu lên:

- Hà tiên bối!

Lúc này tình thế bắt đầu trở nên căng thẳng vô cùng. Trương Hổ Hầu cùng Đại nương Mộng Trâm bước ra sân, ông vội chạy đến bên Kim Mạc Nhận hỏi:

- Phu nhân, nàng không sao chứ?

Kim Mạc Nhận lắc đầu, nhưng kỳ thực nàng rất đau đớn.

Trương Hổ Hầu đau lòng lắm, ông đứng dậy quát:

- Hôm nay ta sẽ lột mặt nạ của ngươi ra để cho mọi người thấy rõ bộ mặt thật của ngươi.

Ông lướt tới hai tay múa lên, Đại nương Mộng Trâm biết Trương Hổ Hầu khó lòng địch nổi gã nên cùng vận lực múa kiếm trợ lực.

Cao Phi Trí biết cho dù tất cả có ào lên một lúc cũng chưa chắc thắng nổi, đành nói chỉ từng người một tiến lên.

Chỉ trong vài giây, Trương Hổ Hầu và Đại nương Mộng Trâm đều bị gã hắc y nhân đánh lùi.

Nếu cả hai không bị trọng thương có lẽ cuộc đấu còn kéo dài đôi chút. Song sức lực của họ đã yếu nên chẳng làm được gì.

Bất thành linh trong lúc ấy, hai bóng người phóng tới, vung kiếm đánh gã hắc y nhân để cứu nguy cho Trương Hổ Hầu và Đại nương Mộng Trâm.

Họ là Các Các và Oanh Oanh.

Gã hắc y nhân thốt:

- Trương Thiên Trung không dám ra, cứ để hết người này đến người khác ra chết thế cho hắn sao?

Oanh Oanh nói với Cao Phi Trí:

- Cố gắng kéo dài mười phút nữa, Trương Thiên Trung sẽ luyện xong.

Cao Phi Trí gật đầu:

- Được!

Hai cô gái múa kiếm phi thân tới đánh liền. Cả hai phóng ra một người ba chiêu, vị chi là sáu chiêu, đều là những chiêu pháp cực kỳ nhanh lẹ.

Gã hắc y nhân cười nửa miệng, vung kiếm đánh tới. Gã chỉ thủ chứ chẳng tấn công, chạy quanh hai cô gái.

Chiếc hắc y của y biến thành một làn ánh đen dày đặc, kiếm quang lấp loáng không còn nhìn rõ được kiếm chiêu.

Gã đánh luôn hai chiêu năm và sáu Dã mã phi trì và Cô phong đột khởi, quét ngang quét dọc, chỉ cần sơ ý là bị hại ngay.

Hai cô gái gặp nguy chỉ còn biết múa kiếm cố thủ mà thôi.

Đột ngột một tiếng hú vang dài và Trương Thiên Trung từ bên trong phóng ra.

Hai thanh kiếm chạm nhau, gã hắc y nhân thối lui ra sau.

- Bây giờ người mới chịu xuất đầu lộ diện đó sao?

Trương Thiên Trung đáp:

- Xuất hiện để tiêu diệt phường đại gian ác như ngươi.

- Đừng nói nhiều, ra tay đi.

Có thể nói chưa bao giờ có cuộc thư hùng nào như hôm nay. Hai đối thủ cự phách đấu đến nổi trời long đất lở, cát chạy đá bay mù mịt trời đất.

Mỗi lần gã hắc y nhân ra chiêu gì, Trương Thiên Trung đánh trả ngay chiêu đó, cân sức tương đồng.

Bất thành linh chàng la to một tiếng:

- Hãy xem đây!

Chiêu thứ mười Thiên pháp vô biên được chàng tung ra khiến gã hắc y nhân rung động toàn thân, chân tay bủn rủn.

Chợt có tiếng quát:

- Dừng tay!

Trương Thiên Trung sợ đánh lầm người nên thâu kiếm. Nhưng gã hắc y nhân đã thừa cơ hội đâm tới, và người vừa xuất hiện đã dùng thân mình đỡ lấy lưỡi kiếm đó.

Gã hắc y nhân rú lên:

- Tống nhi!

Thì ra Tống Kim Bình đã xuất hiện và nàng đỡ lấy đường kiếm đó.

Nhân tiện, Trương Thiên Trung phát chưởng làm bay cái nón của gã hắc y nhân.
Mọi người đồng ồ lên:

- Thì ra là Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc.

Tống Kim Bình thì trào:

- Mẹ ơi, đừng gây oan nghiệt nữa. Trương ca, hẹn lại kiếp sau...

- Tống muội!

Tống Tiểu Ngọc ôm xác Tống Kim Bình:

- Tống nhi!

Rồi chẳng nói một lời nào, y ôm xác Tống Kim Bình phóng đi.

Mọi người chỉ đưa mắt nhìn theo không còn biết nói gì hơn.

*

* *

Vài tháng sau, Trương Thiên Trung được mọi người bầu lên làm minh chủ của võ lâm Trung nguyên.

Từ đó sóng gió trên giang hồ trở nên yên lặng. Chàng cùng Oanh Oanh và Các Các chu du thiên hạ, diệt trừ tà ma ngoại đạo. Cho dù sống bên hai mỹ nhân sắc nước hương trời, nhưng lòng chàng vẫn luôn nhớ đến Tống Kim Bình.

Sau đó không lâu, Oanh Oanh và Các Các đã hạ sanh cho chàng những đứa con xinh xắn giống hai người.

Từ đó trên giang hồ mọi người vẫn thường nghe được những lời đồn đại về sự nghĩa hiệp của chàng cùng hai vị mỹ nhân tuyệt sắc.

HẾT